פועלי כל הארצות התאחדו!

זו הדרך

ZO HADEREKH زوهديرخ

גיליון 3, 15 בינואר 2020

מרדד פרץ

גסיסתה המשכת של ממשלת הימין מעוררת גלי מחאה נוספים: ארגוני המורים, הורים ותלמידים דרשו השבוע את פיטורי שר החינוך

ארגוני מורים, ראשי ערים, תלמידים והורים מחו השבוע נגד דבריו הגזעניים וההומופוביים של שר החינוך, הרב רפי פרץ, ואף דרשו את פיטוריו.

מוסדות חינוך ברחבי הארץ פתחו את הלימודים ביום ראשון השבוע בשיעורים שעסקו "בקבלת האחר". בכמה מהם אף התקיימו הפגנות נגד דברי פרץ.

בריאיון הומופובי וגזעני, שפורסם ב"ידיעות אחרונות" ביום שישי (10.1), העניק פרץ לגיטימציה למנהיג הכנופיה הכהניסטית איתמר בן גביר ואף דיבר בשבחו; קרא לאפרטהייד מלא של האוכלוסייה הפלסטינית בשטחים הכבושים; כולל סיפוח ושלילת זכויות יסוד; ואף קרא לגירוש ילדים ישראלים שהוריהם הם מהגרי עבודה. כן, כן, שר החינוך קרא לגירוש ילדים הלומדים במוסדות החינוך שבתחום אחריותו.

בתיכון בליך ברמת גן יצאו התלמידים להפגין עם שלטים, עליהם נכתב: "באנו חושך לגרש" ו"אהבה זה לכולם". בבתי ספר אחרים נתלו סרטים שחורים ושלטים שעליהם נכתב: "כהניזם לא בבית ספרנו. מאוחדים נגד הגזענות". זאת, כחלק ממחאת הדגל השחור הנמשכת כבר שבועיים והדורשת את פיטורי שר החינוך.

במוצ"ש (11.1) הודיעו ראשי ערים רבים כי הלימודים בבתי הספר ייפתחו למחרת בקידום שיח סובלני. לפי החלטתה של עיריית תל-אביב-יפו, בתי הספר ברחבי העיר פתחו את הלימודים ביום א' ב-15 דקות של פעילות חינוכית בנושא דמוקרטיה, זכויות האדם וסובלנות, חיים משותפים והגיוון הקיים בתל-אביב-יפו בתחום המושג "משפחה". העירייה בשיתוף "המרכז הגאה", ארגון חוש"ן ומגמ"ה (מורים ומורות גאים במערכת החינוך) פרסמו מערך שיעור בנושא עבור בתי הספר. במסגרת אותה פעילות, שוחחו המורים עם התלמידים על משפחות להט"ביות.

ביום רביעי תלמידים מתל אביב ויפו קראו להפגין בכיכר רבין בדרישה לפיטורי פרץ.

ראש עיריית קריית אונו, ישראל גל, הבהיר בריאיון לרשת ב' (12.1), שלא רק דבריו ההומופובים של שר החינוך מקוממים. "גם עמדותיו הגזעניות והסיפוחיסטיות – שלילת זכויות אזרח וזכויות אדם - ראויות לכל גינוי".

יו"ר נעמת, חגית פאר, תקפה בחריפות את שר החינוך בעקבות הדברים שאמר. "זו בורות מבישה. לאחר שרצה להמיר הומואים – כעת הוא מבקש לחנך את הוריהם", מסרה.

כיצד נותר בתפקידו הרב פרץ, המקומם רבים בציבור פעם אחר פעם מאז מונה לשר החינוך בממשלת המעבר ביוני אשתקד? את התשובה יש לחפש דווקא אצל "הקוסם", ראש ממשלת הימין בנימין נתניהו, אשר מקיף את עצמו בגזענים, בחשודים בפלילים ובמחרחרי מלחמה כל הדרך לכלא מעשיהו.

זה מה שניתן לצפות מראש ממשלה הנאשם בשוחד, אשר עושה הכל כדי לברוח ממשפט, ושאין לו גבולות אתיים. רפי פרץ הוא סכנה לדמוקרטיה, הוא סכנה לשלום וסכנה לחינוך – ולכן הוא חייב ללכת הביתה. כחול לבן צריכה להתחייב כבר עתה, שבניגוד למה שאירע בעקבות הסיבוב הקודם, הפעם רפי פרץ אפילו לא יוזמן למו"מ הקואליציוני.

בבחירות שיתקיימו ב-2 במארס חייבים להצביע לרשימה המשותפת – הכי רחוקה מנתניהו ומרפי פרץ והכי מסורה למערכה לשוויון, לדמוקרטיה ולשלום.

דברים בשם אומרם

מההון לעבודה - ובחזרה להון

"אבי גבאי יהיה מנכ"ל סלקום. גבאי שימש שר מטעם כולנו. לאחר מכן הוא התפטר ועבר למפלגת העבודה, שם נבחר ליו"ר, אבל נחל מפלה בבחירות עם שישה מנדטים בלבד ופרש מהחיים הפוליטיים. גבאי שימש בעבר מנכ"ל בזק בין השנים 2013-2008".

("כלכליסט", 4.1)

מכתבים למערכת

עשור של נתניהו: עשור של כיבוש

העשור שחלף היה עוד עשור של כיבוש. עוד עשור שבו נשלחנו להילחם בעזה שוב, ושוב ושוב, רק כדי להגיע לאותו המקום. עוד עשור שבו אבטחנו מאחזים לא חוקיים, מבלי שלאיש זה נראה מוזר. עוד עשור של הריסות בתים ובורות מים. עוד עשור של הגנה על מתנחלים אלימים. זה היה עשור שבו ממשלות מקצינות והולכות ניסו לקדם אותנו לקראת סיפוח השטחים, ולבסוף הצליחו לקדם אותנו להאג. זה היה עשור שבו ניסו להפוך את הכיבוש למובן מאליו, ואת ההתנגדות לו לבגידה.

ועבורנו זה היה עשור ארוך, רצוף מאבקים, שלעתים היה חשוך מאוד. זה העשור בו הרדיפה הממשלתית, שהחלה בשקרים ובהסתה, הגיעה לשיאה בחקירה פוליטית נגד דובר שוברים שתיקה. זה העשור בו אלימות נגד פעילי שמאל הפכה לכל כך בנאלית, שאיש כבר לא טורח כמעט להתייחס אליה. זה העשור בו סתימת פיות וצנזורה הפכו כלי פוליטי שנשחק מרוב שימוש. זה היה העשור של נתניהו, ראש הממשלה בעשר השנים האחרונות.

אנחנו מתכוננים לעשור הבא, ומתכוונים לעשות כל מה שיידרש כדי שהוא לא יראה כמו העשור הקודם. אנחנו פוגשים אלפי אנשים בשנה, כדי לספר להם איך נראה כיבוש. לא במליצות של פוליטיקאים, אלא כפי שהוא באמת – במשימות היומיומיות שאנו נשלחנו לבצע כחיילים. אנחנו כותבים, מצלמים, מפרסמים כל הזמן, כדי לדאוג שכמה שיותר אנשים יבינו עד כמה פסולה ומסוכנת מדינת הצללים שהקמנו בשטחים. אנחנו עובדים כל יום כדי להפוך את השנה הבאה לשנה שיהיה טוב יותר לחיות בה, לישראלים ולפלסטינים, ואין לנו שום כוונה לעצור. עד שהכיבוש יגמר.

אבנר גבריהו, שוברים שתיקה

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com
או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

שלטון-הון-עיתון

"מדינת ישראל הוציאה בשנים האחרונות לפחות 50 מיליון שקל על קניית תוכן בתקשורת – כתבות עיתונאיות, ראיונות עם נבחרי ועובדי ציבור, חשיפה בתוכניות בידור ועוד – כך עולה מנתונים של לשכת הפרסום הממשלתית. הנתונים נאספו על-ידי לשכת הפרסום הממשלתית והוגשו לבג"ץ בתגובה לעתירה שבה מתבקש היועץ המשפטי לממשלה, אביחי מנדלבליט, לאסור על גופי ממשל לרכוש תוכן".

(איתמר ב"ז, "העין השביעית", 1.1)

מי בכלל מתעניין בדברים כאלה?

"כתבי הרווחה זועמים: דו"ח העוני שמפיץ הביטוח הלאומי התקבל ביום האחרון של השנה ולא יום לפני כפי שקרה בשנים הקודמות. הדו"ח מתייחס לנתוני שנת 2018 ולא לשנה החולפת, ומכיל 86 עמודים, היקף נרחב המקשה על העיתונאים המסקרים את התחום לעשות עבודת ניתוח מקיפה".

(אתר "אייס", 1.1)

ילדים: היום נלמד איך מממשים את חוק הלאום

"שני קטינים מההתנחלות בת עין נעצרו בחשד לתקיפת שוטרים. עורך דינם אמר כי שני השוטרים התחזו לפועלים פלסטינים. עו"ד משה פולסקי מארגון חוננו אמר כי החשודים ניגשו אל השוטרים המחופשים במרכז ההתנחלות ושאלו למעשיהם, וכשלא נענו באופן ברור סברו כי מדובר בפלסטינים. לדבריו התנהלות השוטרים הייתה 'פרובוקציה'. תושבי בת עין נמנעים מהעסקת עובדים פלסטינים בשם מה שהם מכנים 'עיקרון העבודה העברית'. בהודעה שפרסם חוננו נטען כי ערבים כלל אינם רשאים להיכנס להתנחלות. 'לאורך 30 שנות היישוב הרשויות השונות מכבדות את רצון התושבים ולמקום נשלחים אנשי מקצוע ותחזוקה יהודים בלבד'".

("הארץ", 2.1)

בקרוב: כספומט מצוות

"בצעד תקדימי, שאם יתקבל יחולל מהפכה של ממש בעולם היהודי, מציע הרב מנחם פרל, ראש מכון צומת – מכון טכנולוגי הלכתי, לבחון את האפשרות לכתוב ספרי תורה על ידי רובוט".

("ישראל היום", 2.1)

שרת התרבות נגד התרבות

"שרת התרבות מירי רגב הבטיחה 24 מיליון שקל בשנה למימון תוכנית עוגני תרבות בפריפריה שיהפכו את 'מפת התרבות בישראל לשוויונית מאי פעם'. לפני כשבוע, קיבלו ראשי הרשויות שהשתתפו במכרז וחיכו לתשובה הודעה על ביטולו".

("המקום הכי חם בגיהנום", 3.1)

שיטת השנור: למדו מביבי

"על רקע משבר הפעילות הדיפלומטית הישראלית והייבוש התקציבי של משרד החוץ, ממשלת ישראל החליטה לאשר לשליחיה לגייס תרומות לצורך עריכת אירועי יום העצמאות ואירועים לציון מועדים מכוננים ביחסים בילטרליים עם מדינות או ארגונים בינלאומיים".

("דבר ראשון", 5.1)

הפרוטוקולים של זקני הקרמלין

"מאות-אלפים או עשרות-אלפים של גויים באו לארץ בגלל חוק מיהו יהודי. יש כאן הרבה-הרבה גויים, חלק מהם קומוניסטים, עוינים את הדת, שונאי דת. הם לא יהודים בכלל, גויים. אחר כך מצביעים למפלגות שמסיתים נגד החרדים ונגד הדת. העלו אותם פה לארץ שיהיה משקל נגד החרדים".

(הרב יצחק יוסף, "ידיעות אחרונות", 7.1)

2019: שיא בהריסת בתים של פלסטינים

הריסת בית במזרח ירושלים, 17 בדצמבר 2019
(צילום: אקטיבסטילס)

לפי נתונים שפרסם ארגון בצלם בשבוע שעבר, בשנת 2019 הרסה ישראל 169 יחידות דיור במזרח ירושלים – יותר מבכל שנה מאז 2004, אז החל בצלם לתעד הריסות בתים. בעקבות ההרס איבדו את ביתם 328 פלסטינים, מתוכם 182 קטינים. 42 מהבתים נהרסו בפועל בידי בעלי הבתים עצמם, כדי להימנע מתשלום היטל של עשרות אלפי שקלים לעירייה עבור ביצוע ההריסה. זה מספר ההריסות העצמיות הגבוה ביותר בשנה אחת מאז תחילת איסוף הנתונים. בנוסף, נהרסו השנה במזרח ירושלים 96 מבנים שלא שימשו למגורים, 13 מהם בידי בעליהם והשאר בידי העירייה.

מבצלם נמסר: "הבנייה ללא היתרים במזרח העיר היא תוצאה ישירה של המדיניות הישראלית, המונעת מפלסטינים כמעט כל אפשרות לבנות כחוק ובכך אינה מותירה לתושבים אפשרות אחרת. זאת, כחלק ממטרתה של ישראל להנציח בעיר עליונות דמוגרפית יהודית, בין השאר באמצעות הפיכת חייהם של תושביה הפלסטינים לבלתי נסבלים במטרה לגרום להם לעזוב את בתיהם, לכאורה מרצונם".

מתחילת שנת 2004 ועד לסוף שנת 2019 הרסה עיריית ירושלים 978 יחידות דיור במזרח העיר, והותירה 3,177 בני אדם ללא קורת גג, 1,704 מהם קטינים. בנוסף, מתחילת שנת 2012 ועד לסוף שנת 2019 הרסה עיריית ירושלים לפחות 413 מבנים שלא למגורים במזרח העיר.

בשנת 2019 נהרסו או נתפסו בגדה המערבית 621 מבנים פלסטיניים בסך הכל, רובם באמתלה של היעדר היתרי בנייה. פעולות אלה גרמו לעקירתם של 914 פלסטינים; נתונים אלה מייצגים עלייה של 35% במספר ההריסות ו־95% במספר העקורים לעומת 2018. כך מסר (10.1) משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים בשטחים הפלסטיניים הכבושים.

בשבוע האחרון של דצמבר ובשבוע הראשון של ינואר, באמתלה של היעדר היתרי בנייה, הרסו או תפסו הרשויות הישראליות שמונה מבנים בשטח "סי" ובירושלים המזרחית. הריסות אלה גרמו לעקירתם של 26 בני אדם ופגעו ב־29 בני אדם נוספים. חמישה ממבנים אלה, בהם שלושה שנבנו קודם לכן כסיוע הומניטרי, נהרסו או נתפסו בשתי קהילות רועים הממוקמות בשטחים שהרשויות הישראליות סגרו לצורך אימונים צבאיים ("שטחי אש"). שלושת המבנים הנותרים היו ממוקמים בירושלים המזרחית.

ב־5 בינואר, בשטח העיר חברון שתחת כיבוש ישראלי, פרצו מתנחלים לבית פלסטיני, היכו נער בן 17 ופצעו אותו. הדירה אליה פרצו ממוקמת במבנה שמתנחלים השתלטו עליו ב־2017. המשפחה הפלסטינית היחידה שנותרה בבניין מדווחת על הטרדות מתמשכות. עוד עולה מהדו"ח שב־1 בינואר עקרו הרשויות הישראליות 147 עצי זית שהיו רכושן של שמונה משפחות פלסטיניות מהכפר אל־ג'בע (נפת בית לחם). לדברי הרשויות הישראליות, העצים – שהיו בני 25-30 שנה – נמצאו בשטח שהוגדר "אדמת מדינה".

נ"י

העבודה היא פשע ודינה ירייה

בחודשים אוקטובר-דצמבר 2019 תיעד בצלם יותר מעשרה מקרים בהם חיילים, חלקם ממארב, ירו אש חיה וכדורי מתכת מצופים גומי ברגליהם של פלסטינים שניסו להיכנס לישראל לצורך עבודה דרך פרצות בגדר ההפרדה. לפחות 17 עובדים נפצעו מירי אש חיה, ופועל נוסף נפצע מכדור "גומי" בפלג גופו העליון. כל המקרים אירעו באזור שמצפון לטול-כרם.

בכל יום נכנסים לישראל עשרות אלפי פלסטינים לצורך עבודה. לפי הערכות, כשליש מהם נכנסים ללא היתר, בהיעדר כל אפשרות אחרת: מצד אחד, היתרים ניתנים במשורה, על פי קריטריונים נוקשים, שנקבעים בצורה שרירותית בידי שלטונות הכיבוש; מצד שני, ישראל מונעת את התפתחותה של כלכלה פלסטינית עצמאית – בין השאר באמצעות הגבלות על יבוא וייצוא סחורות, הגבלות על פיתוח תעשייה, הגבלות על תנועה וכן בדרך של השתלטות על עתודות הקרקע ועל משאבים פלסטיניים אחרים – ואינה מותירה לפלסטינים אפיקי פרנסה משמעותיים בתחומי הגדה.

ישראל מודעת היטב למציאות זו ואף מרוויחה ממנה. היא מאפשרת במודע כניסה יומיומית של אלפי עובדים ללא היתר, שכן כך היא מבטיחה את קיומו של כוח עבודה זול, מוחלש ולא מאורגן. למרות זאת, לאחרונה, החליט הצבא לירות אש חיה וקליעי "גומי" בעובדים פלסטינים העוברים דרך פרצות בגדר, באזור בו היא מורכבת מתלתלית, גדר, כביש ביטחון ותלתלית נוספת.

הצבא אינו מכחיש כי חייליו יורים בעובדים שאינם מסכנים איש – אפילו הוא אינו טוען כי העובדים מהווים סכנה. לדברי בצלם, "לא ברור מדוע הוחלט דווקא כעת לירות ברגלי העובדים ומי קיבל את ההחלטה. ואולם ברור שירי חי לעבר רגליו של אדם שאינו מסכן איש, ללא כל אזהרה, הוא בלתי חוקי. אי חוקיות זו בוטה אף יותר כשמדובר בירי מתוכנן, שבוצע בידי חיילים ששכבו במארב והמתינו לעובדים בכוונה לפגוע בהם. הצבא מנסה להציג את העניין כהתמודדות עם נסיבות חריגות, ואולם זה שקר גס: מדובר במציאות שגרתית לחלוטין, המוכרת היטב לרשויות. לדברי הארגון, הטענה בדבר "נסיבות חריגות" מאפשרת "לטייח ולהשתיק ביקורת על מדיניות זו, באמצעות יצירת מראית עין של מנגנוני בדיקה וחקירה שבפועל אינם קיימים".

הוגשו הרשימות לבחירות: חד"ש קוראת לחזק את המשותפת

השבוע הוגשו הרשימות לכנסת ה-23. הרשימה המשותפת רצה בבחירות הקרובות בהרכב זהה לזה שהתמודד בבחירות האחרונות בספטמבר. הפעם, בניגוד לשתי מערכות הבחירות הקודמות, סוגיית הריצה כרשימה משותפת של ארבע מפלגות לא הייתה נתונה למחלוקת. ברשימה מאמינים שעובדה זו מעניקה רוח גבית לקמפיין שייפתח בשבועיים הקרובים.

בריאיון שהעניק ביום שישי ל"הארץ", אמר יו"ר הרשימה ח"כ איימן עודה (חד"ש) כי המטרה בבחירות הקרובות היא לזכות ב-15 מנדטים. מתוך כך, המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) והחזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש) קוראות לציבור הערבי ולכוחות הדמוקרטיים היהודיים לחזק את הרשימה המשותפת בבחירות לכנסת ה-23 שיתקיימו במרץ 2020, כדי למנוע את חזרתה לשלטון של ממשלת הימין בראשות נתניהו ולבלום את ההידרדרות הפשיסטית שעוינת את השלום, השוויון, הדמוקרטיה והצדק החברתי.

לשכות מק"י וחד"ש קיימו ישיבה משותפת בחיפה בסוף השבוע ודנו בהכנות הפוליטיות והארגוניות לבחירות לכנסת. בישיבה נתקבלו ההחלטות הבאות:

1. הבחירות הקרובות טומנות בחובן סכנות גדולות ומוחשיות – קברניטי הימין מצהירים בריש גלי על מדיניות סיפוח שטחי "סי", העמקת ההתנחלויות, הנצחת הכיבוש, חיסול זכות ההגדרה העצמית של העם הערבי-הפלסטיני ותמיכה בלתי מסויגת במדיניות הבריונית של ארה"ב באזור; הכהניזם והגזענות כבר אינם מנת חלקם של כוחות שוליים במפה הפוליטית אלא של ראשי הממסד; ראש הממשלה ובכירי השרים מסיתים נגד הציבור הערבי, נגד המרחב הדמוקרטי ונגד העבודה המאורגנת;

2. מאידך גיסא, ישנה הזדמנות אמיתית להדוף את הימין ולמנוע מנתניהו ושותפיו להשיג רוב פרלמנטרי שיאפשר להם להוציא לפועל את תוכניותיהם המסוכנות. כבר הזהרנו שתיקי השחיתות של נתניהו יחריפו את המשבר הפוליטי שלו ויגבירו את התוקפנות הישראלית באזור, כמו גם את האיום על אושיות המשטר הדמוקרטי. הזהרנו גם מהמצע הימני של "כחול לבן" בשאלות מדיניות ומהזיגוגים שלהם מול מדיניות הדה-לגיטמציה של המשקל הפוליטי של הציבור הערבי;

3. שינוי ממשי במפה הפוליטית בישראל היום מצריך להגדיל את כוחה והשפעתה של הרשימה המשותפת, כדי שתהיה לשחקן משפיע יותר שבכוחו יוכרע סופית גורלו הפוליטי של נתניהו. מבחינתנו, החלופה המהותית לא הייתה ואיננה בין ממשלת בראשות נתניהו לממשלה בראשות גנץ – אלא בין חזרת נתניהו ושותפיו לשלטון, עם תכנית פשיסטית מסוכנת, לבין מניעת מהלך זה תוך הטלת מלוא כובד המשקל הפוליטי של הציבור הערבי והכוחות הדמוקרטיים היהודיים במערכה. זה הניתוח שלנו וזו המטרה שלנו: להפיל את הממשלה הזו, המסוכנת והמסיתה ביותר שהייתה בישראל;

4. הרשימה המשותפת, עם מצעה המדיני והחברתי המתקדם, היא הרשימה היחידה שמציעה חלופה שמאלית מהותית כוללת. היא הקול הבטוח למען סיום הכיבוש, למען השגת שוויון בזכויות לאומיות ואזרחיות, למען זכויות עובדים יהודים וערבים וכל השכבות המוחלשות, ולהגנת המרחב הדמוקרטי;

5. הרשימה המשותפת יוצאת לדרך בעוצמה ובתמיכה גדולה של הציבור הערבי ושל הכוחות הדמוקרטיים היהודיים, תוך הבלטת ייחודה גם בשאלות חברתיות-כלכליות, כגון המאבק בפשיעה ובאלימות, מצב מערכות הבריאות, החינוך והרווחה, המאבק בתאונות העבודה והגדלת קצבאות הביטוח הלאומי לקשישים, לנכים ועוד;

6. מק"י וחד"ש קוראות לכל הסניפים והפעילים להאיץ את ההכנות לבחירות יחד עם כל השותפים בכל היישובים כדי לחזק את הרשימה המשותפת ולהעלות את שיעורי ההצבעה, בפרט בקרב נשים וצעירים וביישובים הקטנים;

7. מק"י וחד"ש קוראות לכל הכוחות היהודים והערבים תומכי השלום והשוויון לעשות כל מאמץ ציבורי לחיזוק הרשימה המשותפת והגברת ייצוגה והשפעתה במפה הפוליטית בישראל.

שיעור ההרוגים בתאונות עבודה זינק ב-56% בשלוש השנים האחרונות

בשלוש השנים האחרונות זינק שיעור ההרוגים בתאונות עבודה ביחס למספר המועסקים ב-56% – כך על פי דו"ח שפרסם בשבוע שעבר (9.1) משרד העבודה והרווחה. בעוד שבשנת 2017 עמד שיעור ההרוגים בעבודה על 1.26 לכל 100 אלף מועסקים, ב-2018 עלה שיעורם ל-1.62, וב-2019 עמד על 1.97 – הנתון הגבוה ביותר בעשור האחרון, שעד שנת 2017 התאפיין בירידה כמעט עקבית בשיעור ההרוגים בתאונות העבודה הקטלניות. במשרד העבודה ציינו גם עלייה של 22% במספר ההרוגים בשנה האחרונה, זאת בניגוד ליעדי המשרד שביקשו להוביל לירידה של 10%.

בשלוש השנים האחרונות נרשמה עליה מדי שנה במספר ההרוגים בכל ענפי המשק: בניין, שירותים ומסחר, תעשייה וחקלאות. עובדים בענף הבניין מצויים בסיכון של פי 6.6 מהממוצע להיפגע פגיעה קטלנית בעבודתם. במשרד העבודה מונים בדו"ח הנוכחי 84 הרוגים בלבד במהלך 2019, בעוד שבדו"ח סיכום השנה שפרסמה הקבוצה למאבק בתאונות עבודה בבניין ובתעשייה, על בסיס דיווחי מד"א והמשטרה, נמנו 91 הרוגים.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

על יהודים וערבים: מחיפה תצא הבשורה

"סדקים בדו קיום", זעקה הכותרת בעיצומו של פסטיבל "החג של החגים" שצוין בסוף דצמבר אשתקד: "מחצית מערביי חיפה רוצים שכונות נפרדות". הנתון נלקח מתוך סקר שערך הארגון יוזמות אברהם בקרב 2,100 תושבים ערבים ויהודים בשבע ערים מעורבות.

רוב ממצאי הסקר דווקא די מעודדים, במיוחד בחיפה: 92 אחוזים מתושבי חיפה הערבים ו־87 אחוזים מאלה היהודים הגדירו את היחסים ביניהם טובים או טובים מאוד; 91 אחוזים מהנשאלים הערבים הסכימו עם ההיגד: "אני מרשה לילדים שלי לשחק עם ילדים יהודים", ו־77 אחוזים מהמשיבים היהודים הסכימו עם ההיגד: "אני מרשה לילדים שלי לשחק עם ילדים ערבים"; 81 אחוזים מהנשאלים הערבים ו־76 אחוזים מאלה היהודים תמכו במקצועות לימוד משותפים בבתי הספר היהודיים והערביים; 76 אחוזים מהיהודים ו־91 אחוזים מהערבים מצדדים במתן שירותים עירוניים בשתי השפות – עברית וערבית; 80 אחוזים מהערבים ו־81 אחוזים מהיהודים דיווחו כי אינם נתקלים ביחס גזעני מהצד השני. ולא, זה לא מובן מאליו. מחקר אחר, של מרכז גוטמן במכון הישראלי לדמוקרטיה מספטמבר 2019 הראה כי רק 31 אחוזים מהערבים ו־20 אחוזים מהיהודים במדינה חושבים שהיחסים הם טובים עד טובים מאוד, ורק 55 אחוזים מהציבור היהודי סבורים שהשילוט הרשמי במדינה צריך להיות כתוב גם בערבית.

אך גם בחיפה לא הכל דבש. לפי הסקר של יוזמות אברהם, רק כמחצית מהתושבים הערבים בחיפה מרגישים שהעירייה משרתת אותם באופן שווה ביחס לתושבים היהודים. בפרמטר הזה חיפה מפגרת אחרי נוף הגליל, בה 62 אחוזים מהתושבים הערבים מרגישים שיחס העירייה הוא שוויוני, יפו (55 אחוז) ומעלות-תרשיחא (51 אחוז). אמנם מדובר בתחושה סובייקטיבית, אבל יש לה על מה להתבסס במציאות. בחינוך, בתשתיות, בדיור ובעוד תחומים רבים עדיין יש פערים גדולים – תוצר עשורים רבים של הדרה והזנחה. נתון צורם נוסף נוגע לשאלת המגורים בשכונות נפרדות או מעורבות, ולפיו 50 אחוזים מתושבי חיפה הערבים תומכים בשכונות נפרדות (השיעור הגבוה ביותר בקרב כל התושבים הערבים בשבע הערים), ואילו רק 25 אחוזים מהיהודים בחיפה מצדדים בהפרדה (השיעור הנמוך ביותר בקרב יהודים בשבע הערים).

להערכתי, הערבים בחיפה אינם דוגלים בהסתגרות ולא מתנגדים לחיים משותפים, אלא עסוקים בחיים עצמם. הם לא זוממים "לכבוש" שכונות יהודיות, אבל מתקשים לקבל משכנתאות בשכונות שלהם. מצוקת הדיור בשכונות ההיסטוריות מדרבנת זוגות צעירים ערבים לעבור להתגורר בהדר עליון, בכרמל הצרפתי ובשכונות הדרומיות החדשות.

אלא שאותן שכונות "יהודיות" כמעט שאינן מספקות שירותי חינוך, תרבות וקהילה לתושביהן הערבים. בתי הספר הערביים עדיין דחוסים ברובם ברדיוס של שני ק"מ בוואדי ניסנאס, בעבאס ובמושבה הגרמנית. לכן גם כשזוג ערבי משתקע מחוץ לשכונות ההיסטוריות, מרכז חייו נותר שם. לא רק ההורים ורופא המשפחה, אלא גם התיאטרון, הספרייה, המרכז הקהילתי, בית הספר וגן הילדים.

אף על פי כן עדיין יש מקום לשאול: מה בכל זאת עושה את ההבדל בחיפה? לפי המחקר של המכון הישראלי לדמוקרטיה, 93 אחוזים מהיהודים ו־98 אחוזים מהערבים שעובדים יחד הגדירו את יחסי העבודה טובים עד טובים מאד.

"החג של החגים" במושבה הגרמנית בחיפה, דצמבר 2019
(צילום: עיריית חיפה)

חיפה הייתה ונותרה עיר שמושכת כוח עבודה מיומן, יהודי וערבי, עיר שבה נרקמו מאבקים משותפים בנושאים פוליטיים וחברתיים. כחלוף השנים, התחלף המשפט המוכר "המוסכניק שלי ערבי" ב"הרופאה שלי ערבייה", ולצד דוכני הפלאפל והשווארמה והמסעדות המזרחיות המיתולוגיות פורחת לה סצנה קולינרית פלסטינית מפוארת.

אלפי סטודנטיות וסטודנטים ערבים נוהרים אל המוסדות להשכלה גבוהה בחיפה, גודשים את מרכזי הבילוי ויוצרים מרחב תרבותי דינמי ומתחדש. הציבור הערבי אמנם מונה רק 11 אחוזים מאוכלוסיית חיפה, אבל קשה להסתובב בעיר בלי לראות ערבים ובלי לשמוע ערבית. לקברניטי העיר נועד תפקיד מפתח בהנהגת שוויון מהותי בחינוך ובתרבות ובקידום תכנון חברתי ופיתוח מקיים. הכיוון הזה לא פחות חשוב ומשמעותי מפסטיבל כזה או אחר, חגיגי ומלבב ככל שיהיה.

רג'א זעאתרה

חד"ש דורשת התחדשות עירונית

ראשת העיר חיפה, עינת קליש רותם, השיבה בחיוב לדרישת יו"ר סיעת חד"ש במועצת העיר, רג'א זעאתרה, בדבר ביצוע תוכניות התחדשות עירונית בוואדי ניסנאס ובמושבה הגרמנית. תוכנית מפורטת לוואדי ניסנאס נמצאת בתהליכי עבודה, ולמושבה הגרמנית הוכנה זה כבר תוכנית שלד.

בשאילתה שהגיש זעאתרה נשאלה קליש רותם מהם הקריטריונים לקידום תוכניות להתחדשות עירונית וכיצד נקבע סדר העדיפויות; מתי יקודמו תוכניות להתחדשות עירונית בוואדי ניסנאס ובמושבה הגרמנית; ומהי המדיניות לגבי פרויקטים קיימים של תוכניות למגורים או למלונאות.

לגבי הקריטריונים לקידום תוכניות להתחדשות עירונית, השיבה ראשת העיר כי "הקריטריונים הם שכונות ותיקות הכוללות מתחמים ומבנים שנבנו בשנות ה-50 ומוקדם יותר, אשר נמצאים במצב פיזי ירוד, עם עדיפות לשיכוני רכבת משנות ה-50 וה-60 הכוללים בעיקר דירות קטנות".

קואליציה מפתיעה

מפלגת הירוקים הצטרפה לממשלת הימין באוסטריה

במבט ראשון, הממשלה החדשה שקמה באוסטריה ב-7 בינואר נראית כשיפור לעומת הממשלה היוצאת. זו האחרונה הורכבה מקואליציה בין "מפלגת העם" השמרנית בראשה עומד ראש הממשלה קורץ, לבין "מפלגת החופש" הימנית הקיצונית בראשות קריסטיאן שטראכה. גם בראשות הממשלה החדשה עומד קורץ, אך את שותפיו הקודמים מן הימין הקיצוני החליפה מפלגת הירוקים, אשר לראשונה בתולדותיה נעשתה שותפה קואליציונית בממשלת אוסטריה.

בהיותם השותפים הזוטרים בקואליציה, נאלצו ראשי הירוקים להחליט לאיזה תחום להעניק עדיפות במו"מ להרכבת הממשלה. הם בחרו להתמקד באמצעים קיצוניים הנדרשים להתמודדות עם משבר האקלים. עם ההכרזה על ההסכם בין המפלגות הצהיר ראש הממשלה קורץ: "אנחנו צריכים לשמור על הגבולות ועל האקלים", ובאותה נשימה הזהיר מפני מהגרים בלתי חוקיים ומפני "איסלאם פוליטי".

בהתאם להכרזתו, קורץ מעוניין להוציא אל מחוץ לחוק חבישת חיג'אב בבתי הספר לנערות עד גיל 14. הצעה זו מראה עד כמה שרירותי השימוש במושג "איסלאם פוליטי" בשיח הפוליטי האוסטרי. איך עוד ניתן להסביר את האובססיה למסורת דתית אחת בלבד במדינה? האם אין הדבר נובע מכך שמפלגתו של קורץ, "מפלגת העם", היא חלק מה'קתוליות הפוליטית'? ומה באשר ל'יהדות הפוליטית' בישראל?

אשר למדיניות החוץ האוסטרית, הצטרפות הירוקים לממשלה אינה מבשרת שינוי ביחסה למזרח התיכון. ישנם מספר סימנים לא מעודדים: את תיק החוץ הפקידה "מפלגת העם" בידי דיפלומט וותיק.

קורץ עצמו מדגיש בביקוריו התכופים בישראל ובהצהרותיו היכן הוא עומד: הוא אוהד של נתניהו, ומנופף באהדתו זו כהוכחה לנחישותו במאבק נגד האנטישמיות.

בעת ביקוריו בישראל נמנע קורץ ממפגשים עם הנשיא הפלסטיני מחמוד עבאס. לעומתו, הנשיא האוסטרי, אלכסנדר ון דר בלן, שהיה בעברו ממנהיגי מפלגת הירוקים, הביע תמיכה במנהיגי הרשות הפלסטינית. בזמן כהונתה של ממשלת קורץ הקודמת התקיים בווינה כנס שנועד לזהות ביקורת על מדיניות ישראל עם אנטישמיות.

באופן דומה, הפרלמנט האוסטרי צפוי ללכת בעקבות ההחלטות שקיבלו הפרלמנטים הגרמני והצרפתי, אשר הוקיעו את הבי.די.אס כאנטישמיות.

אינני סבור ששותפות הירוקים בממשלה האוסטרית תשנה כהוא זה את יחסה של הממשלה לנושאים שהזכרתי. אין לצפות שיצליחו, מעמדת מיעוט, לכפות את עמדותיהם על הרוב. יתכן, אולי, שהשתתפותם תוביל לכמה ויכוחים פנימיים בקרבם. הצהרה של אישים יהודים וישראלים, בדומה למכתב שנשלח לבונדסטאג הגרמני, תוכל לדעתי להועיל בסוגיות הנוגעות למזרח התיכון.

ג'ון בונצל, וינה

תרגום: **אבישי ארליך**

הערת המתרגם: פרופ' בונצל השתמש ברשימתו במושגים "איסלאם פוליטי", "קתוליות פוליטית", ו"יהדות פוליטית" לציון פוליטיזציה של הדת, כלומר, הרחבת ההמשגה הדתית בשדה הפוליטי.

בישראל בחרו כמה סוציולוגים להשתמש במושג "הדתה", שטבע בשעתו הסוציולוג ברוך קימרלינג. אני סבור שבונצל צודק ואילו המושג "הדתה" עמום ומטעה.

תופעות בישראל כמו 'חוק הלאום' ופרשנותו; הוויכוח הנואל, האם העלייה הרוסית היא 'יהודית'; מלחמת הרבנים החרד"לים נגד שירות נשים בצבא; ותופעות בעולם המוסלמי כמו עליית דאע"ש, או בעולם הנוצרי כעליית האוונגליזם ותמיכתו בטראמפ – כל אלה אינם סממני אמונה דתית (יראת השם) מתגברת.

זה שימוש גובר במושגים דתיים כלגיטימציה להכלה בקולקטיב ושל הדרה ממנו ושל הצדקת אופני פעולה פוליטית לא-דמוקרטית. המאבק מתנהל לגבי גבולות הסמכות של קבוצות אליטה שונות.

ממשלת צרפת החלה לסגת: גל שביתות העובדים נמשך

חצי מיליון עובדים וגמלאים, חברים באיגודים המקצועיים ובתנועת המחאה "האפודים הצהובים", הפגינו בשבת (11.1) ברחבי צרפת.

נוכח הימשכות השביתות והמחאות, החליטה ממשלת הימין לסגת מעיקרי הרפורמה הניאו-ליברלית בפנסיה, לרבות דחיית גיל היציאה לפנסיה ל-64 וביטול הסכמי הפרישה הענפיים. מהקונפדרציה הכללית של האיגודים המקצועיים (CGT) נמסר: "אנו לא מעוניינים בוויתורים – אנו דורשים את ביטולה המלא של הרפורמה". הדובר מסר כי צפויות הפגנות המוניות ושביתות נוספות בימים הקרובים.

ביום חמישי שעבר (9.1) הפגינו 1.7 מיליון עובדים, גמלאים וסטודנטים במסגרת שביתה כללית נוספת נגד הרפורמה הניאו-ליברלית בפנסיה שמקדמת ממשלת הימין. הקונפדרציה הכללית של האיגודים המקצועיים מסרה כי בפריז לבדה לקחו חלק במחאה כ-370 אלף מפגינים. בידיעה שפורסמה בעיתון "הומניטה" דווח על 216 הפגנות שנערכו בסך הכל ברחבי צרפת – לעומת 197 שנערכו בשביתה הכללית הקודמת נגד הרפורמה בחודש שעבר.

גל השביתות הנוכחי, נגד השינויים הניאו-ליברליים המתוכננים במערכת הפנסיה, החל ב-5 בדצמבר ונמשך ברציפות יותר מ-40 יום. בענף הרכבות והתחבורה הציבורית זו השביתה הארוכה ביותר שידעה צרפת מאז השביתה הכללית של מאי 1968, שנערכה במסגרת מרד הפועלים והסטודנטים. גם שירותי הרכבת התחתית (ה"מטרו") מושבתים.

כרזת בחירות של מפא"י משנות ה-50 (צילום: ארכיון לבון)

ספר חדש של אדם רז

דוד בן גוריון והנשק האטומי

ספרו החדש של אדם רז הוא המשך מחקרו על פרויקט הגרעין הישראלי - "המאבק על הפצצה" (כרמל, 2015). על פרויקט הגרעין נכתבו כבר מאמרים, ספרים ומחקרים רבים (אבנר כהן, 2000 ו-2004).

ייחודו של הספר הנוכחי בהקשרים ובזיקות שהוא יוצר בין שני הנושאים המרכזיים שהיו במחלוקת בהנהגה הישראלית בשנותיה הראשונות של המדינה: בין מצדדי השלטון הריכוזי שעיצב את ישראל כ"דמוקרטיה גרעינית", לבין הדוגלים בגיבוש חברה טובה וצודקת יותר, שלפי אדם רז נמנו עמם משה שרת, ישראל גלילי, יגאל אלון ויצחק טבנקין. לדעת המחבר, הסינתזה בין שתי הגישות הניבה את "מדיניות העמימות", לפיה מדינת ישראל לא מכריזה על יכולותיה הגרעיניות אך גם לא מכחישה אותן. עמימות זו האיצה את תהליך גירעון המזרח-התיכון (איראן, עיראק, סוריה ולוב) והמזרח הרחוק יותר (פקיסטאן והודו).

מסקנותיו העיקריות של רז הן כי השפעות החימוש הגרעיני פוגעות בחברה ובדמוקרטיה. המחלוקת בין "המדינה" ל"חברה" ("פולמוס הממלכתיות") העסיקה חוקרים רבים בחמישים השנים האחרונות. הבולטים שבהם היו משה ליסק, דן הורוביץ, זאב שטרנהל ויעקב שמיר. בראלי, ניר קידר הרקע ההיסטורי, הפוליטי והמעמדי למאבק בין שתי תפיסות חברתיות אלה היה המעבר "מיישוב למדינה" – דהיינו משלטון מבוזר של ארגונים וולונטריים ומעמדיים, מעין פדרציה של תנועות ציוניות, לשלטון כמעט מוחלט של ממסדים נבחרים וקשוחים - "משטר היד הקשה" בלשונו של אדם רז. "הממלכתיות" גברה על החברה ועל הפרט, אשר נדחקו לשוליים. אחד ממבקריו החריפים של דוד בן-גוריון היה משה שרת, שדגל בתפיסה חברתית. "קיימת אצלנו אשליה כי יש מדינה והכל תקין, אולם המדינה אינה כל-יכולה, אנחנו גם איננו רוצים שהיא תהיה כל-יכולה", אמר שרת. יש להוסיף שבמרוצת השנים התרחק בן-גוריון יותר ויותר מתפיסות סוציאל-דמוקרטיות ימניות, פרש ממפא"י והקים את רפ"י, ולמעשה חיזק תפיסות לאומניות.

בפרקים ב' עד ד' מציג המחבר את תפיסתו בדבר מהות "הדמוקרטיה הגרעינית" ו"המאבק על הפצצה" והשלכותיהן על הגישה הממלכתית והגישה התנועתית-חברתית. יצוין שהמחקר בדבר ניהול כלי הנשק הגרעיניים עצמם הוא דל. זה תחום פוליטי-ביטחוני רגיש ולכן מקפידות הרשויות הממלכתיות להסתירו. מאותה סיבה, מסתיר הממסד הפוליטי-צבאי את היקף המשאבים הממלכתיים המוקדשים לפיתוח הגרעין, ולכן אפשר רק להעריך עד כמה נפגעו תקציבי החינוך והרווחה בשל הפיתוח הגרעיני. שרת, יריבו של בן-גוריון, טען כי "כל המפעל הזה [פיתוח הנשק האטומי] הוא פרי ההרפתקנות וההתרברבות של הזקן [כינויו של בן גוריון]" (עמ' 197).

גם במפא"י היו שהתנגדו לגירעון המדינה בתואנה של "צרכי ביטחון". טענתם הייתה שדפוסי הממשל הדמוקרטיים בשנות החמישים והשישים מצויים בתהליכי היווצרות, הידע הגרעיני מוגבל והסכנות עולות על היתרונות. חוגים אלה סברו שהאסטרטגיה הגרעינית מנוגדת לחלוטין לאתוס היישובי, הוולונטרי, ואף לאתוס של החייל העברי. זו אופציה של "תמות נפשי עם פלשתים".

אדם רז, **משטר היד הקשה: דוד בן-גוריון, פולמוס הממלכתיות והמחלוקת הפוליטית על תוכנית הגרעין הישראלית**. ירושלים: כרמל, 2019

דן יהב

מק"י: נשק גרעיני - הימור הרפתקני

ההתנגדות לחימושה של ישראל בנשק גרעיני הייתה ונותרה מהנושאים המרכזיים במערכה הפוליטית-ציבורית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ושל חד"ש. להלן שתי מובאות מדברים שנשאו נציגי חד"ש בכנסת בשנות ה-80.

ב-19 במרס 1986, העלה ח"כ מאיר וילנר (חד"ש) הצעה לסדר יום המליאה בנושא מניעת השתלבותה של ישראל בתוכנית "מלחמת הכוכבים" המסוכנת לשלום העולם, שיזמה ארצות-הברית. בנמקו את הצעתו הדגיש וילנר: "כבר יש לישראל מחסן די גדול של פצצות גרעיניות... אין זה מחזק את ביטחונה של ישראל אלא להיפך – עלול להיות סכנה קיומית למדינת ישראל".

שנה לאחר מכן (29.7.1987) העלה ח"כ תופיק טובי הצעה נוספת לסדר היום בנושא ההצטיידות בנשק גרעיני. בנאומו בנושא הדגיש טובי: "מתפרסמות זה שנים ידיעות, כי ישראל מפתחת נשק גרעיני וטילים לשיגורו. אנו, ורבים כמונו בישראל, רואים בכך הימור הרפתקני ביותר על עצם קיומה של ישראל ועל חיי כולנו. פעמים רבות הזהרנו מעל במת הכנסת ומחוצה לה, כי לא לאורך ימים יישאר בידי ישראל המונופול על נשק גרעיני להשמדה המונית".

ת"ג

הגיעו מים עד נפש

מפגינים בגינת לוינסקי בדרום תל אביב. במרכז: ח״כ עופר כסיף (צילום: זו הדרך)

עשרות מתושבי דרום תל-אביב הפגינו במוצאי שבת (11.1) בגינת לוינסקי, במחאה על הזנחת שכונתם ובדרישה לא לבנות בית ספר בריאה הירוקה הבודדה באזור. בין המפגינים: פעילי חד״ש ומק״י, בהם ח״כ עופר כסיף (חד״ש – הרשימה המשותפת). בהפגנה אמר ח״כ כסיף: ״הגיע הזמן שעיריית ת״א-יפו ומשרדי הממשלה ייקחו אחריות על תשתיות הרוסות שגבו חיים, על נזקי התחנה המרכזית, על מדיניות חצר אחורית של פשע, סמים ואלימות״.

לדברי התושבים, מדיניות העירייה היא שגבתה את חייהם של סתיו הררי ודין שושני בהצפות בשכונת התקווה לפני כשבוע. ״אותה מדיניות שמפנה תושבים מביתם באבו כביר ובכפר שלם – בכל מזג אוויר; אותה מדיניות שבגללה החליטו להרוס את הגינה בלוינסקי, אחת הריאות הירוקות הבודדות בדרום תל אביב; אותה מדיניות בגללה כבר שנים לא מטפלים בתחנה המרכזית, המהווה מפגע תברואתי עם זיהום האויר הגבוה בישראל ומוקד לתעשיית הזנות, לאלימות ולסמים; אותה מדיניות מנשלת ומפנה תושבים מבתיהם״, מסרו מארגני ההפגנה.

לקראת ההפגנה פרסמה חברת מועצת העיר שולה קשת (אנחנו העיר) קריאה בה נאמר: ״הצטרפו אלינו, לחברות ולחברי ועד תושבי שכונת נווה שאנן בדרום תל אביב כדי להביע את התנגדותנו התקיפה והעקרונית להריסה המתוכננת של גינת לוינסקי לטובת הקמתו של בית ספר חדש״.

לדברי קשת, ״איננו מתנגדים באופן עקרוני להקמתם של בתי ספר. בה בעת, אין הדבר אומר שהצורך במוסדות חינוך מתיר את הריסתו של המרחב הציבורי הירוק היחיד שנותר בשכונה הצפופה ביותר בתל אביב, עם שיעור זיהום האוויר מהגבוהים ביותר בארץ. תוכנית הבניה בגינה גורמת לעקירה של עצים, שלא ניתן להפריז בחשיבותם עבור שכונה שבה עוברים למעלה מ-8,000 אוטובוסים מזהמים מדי יום בדרכם לתחנה המרכזית״.

פעילי חד״ש נבחרו לאגודת הסטודנטים באונ׳ תל אביב

שלושה פעילי חד״ש נבחרו למועצת אגודת הסטודנטיות והסטודנטים באוניברסיטת תל אביב בבחירות שנערכו בשבוע שעבר. לראשונה מזה שנים השתתף תא חד״ש באוניברסיטה בבחירות לאגודה. ״החלטנו להשתתף בבחירות מתוך הבנה שהאגודה אינה ממלאת את תפקידה הטבעי להובלת שינוי חברתי ופוליטי, כמו שמקובל בכל מקום בעולם״, מסר התא.

לדברי הפעילים, ״מתוך האגודה נפעל להנהיג מאבק ציבורי ארצי נגד יוקר המחיה ובעד חינוך חינם לכולם״. עוד הסבירו הפעילים: ״אנו רואים בבחירות אלה חשיבות רבה במיוחד לסטודנטים הערבים. באגודת הסטודנטים, כמו ברוב מוסדות האוניברסיטה, חסר ייצוג ערבי הולם. היעדר הייצוג גורם להתעלמות מצרכי הסטודנטים הערבים בסדר היום של האגודה. אנו רואים באגודת הסטודנטים גם במה חשובה להרחבת מאבקנו נגד ניצול עובדות ועובדי הניקיון בקמפוס״. הפעילים שנבחרו למועצת האגודה הם חאזם עודה וענאד מסאד מהחוג לסיעוד ואסף טלגם מהחוג להיסטוריה. ״אנו מבטיחים לפעול ככל יכולתנו על מנת להשמיע את קולכם, קול הצדק, השלום והשוויון״, מסרו השלושה.

חד״ש סטודנטים, שוברים שתיקה ועומדים ביחד

מביאים את המאבק בכיבוש לקמפוס

בהשתתפות: ח״כ ג׳אבר עסאקלה, רולא דאוד ונדב וימן
בהנחיית פרופ׳ רועי קרייטנר
יום שלישי, 21 בינואר, אוניברסיטת תל אביב
פרטים נוספים בעמוד הפייסבוק של חד״ש סטודנטים באונ׳ ת״א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

משחק ביום חופש - סאנאל קומאר סאסידהארן

2015, הודו (מלאיאלם; תרגום לאנגלית)
מוצ״ש, 18 בינואר, 20:00, אחד העם 70, ת״א

מזכירות חד״ש, חברי הסיעה בכנסת ופעיליה
משתתפים בצערם של ח״כ יוסף ג׳בארין
ומשפחתו על לכתו של אביו, תיסיר

לחברים הוותיקים יוכבד ובנימין גונן ולמשפחה
משתתפים באבלכם הכבד מנשוא על מות הבת, **סמדר**
הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
מזכירות חד״ש וסיעת חד״ש בהסתדרות

ת״ד 26205, ת״א 6126102, טל׳ 03-6293944, פקס 03-6297263, info@maki.org.il
אתר מק״י: www.maki.org.il , אתר חד״ש: www.hadash.org.il